

dených v druhém odst. § 313 tr. zák., stala se rozsudkem okresního soudu obžalované Marii Š-ové zřejmě křivda i tím, že jí byl vyměřen trest podle druhého odstavce § 313 tr. zák. tuhým vězením. Ani v tom ani v onom směru nebyla zjednána náprava odvolacím soudem, jehož rozsudek naopak zamítl i odvolání Marie Š-ové z výroku o vině jako bezdůvodné a z výroku o trestu jako nepřípustné. Než výrok o vině Marie Š-ové jest pochyben i, pokud se jí přičítá za přestupek § 312 tr. zák. slovně urážka obecního zřízence P-a. Rozsudky je zjištěno, že P. je jako polní hlídač okresním úřadem vzat do přísahy a vykonává (zřejmě jako polní hlídač) funkci obecního zřízence. Netřeba se šířiti o tom, že asistence četníkům uvnitř osady při určitém příběhu —, by nedošlo k porušení veřejného klidu a pořádku, ne-li k horším výtržnostem — není výkonem služby polního hlídače. Že byla P-ovi jako obecnímu zřízenci přikázána i jiná působnost než ochrana polí a polních plodin, nanejvýš služba bezpečnostní, nebo že mu asistence, o kterou jde, byla uložena zvláštním příkazem obecního úřadu (obecního starosty), není rozsudky zjištěno a není ani spisy napovězeno. Věta rozhodovacích důvodů první stolice, že Josef P. byl jako obecní zřízenec (rovněž) ve službě, a poukaz rozsudku odvolacího soudu k tomu, že Josef P. byl uražen u výkonu služby, mohou tudíž hleděti jen ke zjištění, že si strážmistr Š. přibral k tomu i obecního zřízence P-a, an obecní starosta nebyl právě doma. Odvoditi z takového přibrání vrchnostenskou osobou k úřednímu (služebnímu) úkonu jeho zvláštní ochranu §§ 68, 81, 312 tr. zák. i pro osobu přibranou, je sice v souladě s dřívější judikaturou býv. zrušovacího soudu vídeňského, že ochrana ta přísluší i pomocníkům, přibraným k úřednímu úkonu (viz obzvláště rozhodnutí čí. 769, 2220 víd. úř. sb.), nedbá však toho, že § 68 mluví jen o zmocněncích a vyslancích státního neb obecního úřadu, nikoliv i o zmocněncích a vyslancích vrchnostenských osob, jež nelze stavěti na roveň oněm úřadům (srov. k tomu rozhodnutí čí. 4076 víd. úř. sb., čí. 122 a 1982 sb. n. s.). Proto bylo zmáteční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona podle §§ 33 a 292 tr. ř. vyhověno a uznáno právem, jak se stalo.

Čís. 4279.

Vysloviti, že odsouzený může býti držán v robotárně, lze jen, odbyl-li si dvakráte trest za některý z přestupků v zákoně uvedených před spácháním souzeného skutku.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Zm II 235/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmáteční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Ivančicích ze dne 10. září 1930, pokud jím bylo vysloveno, že odsouzený smí býti držán v robotárně, porušen byl zákon v ustanovení § 7 odst. 2 písm. a) zákona o tulácích ze dne

24. května 1885, čís. 89 ř. zák. v doslovu čl. II zákona ze dne 25. června 1929, čís. 102 sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje.

D ů v o d y:

Podle záznamu o přelíčení a o rozsudku okresního soudu v Ivančicích dne 10. září 1930 byl Antonín H. uznán vinným přestupkem § 6 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. (zákona o tulácích), spáchaným 27. července 1930, a odsouzen podle § 6 zákona o tulácích použitím § 260 b) tr. zák. do tuhého vězení na 1 měsíc, zostřeného týdně postem, a byla současně vyslovena přípustnost dání obžalovaného do robotárny. Rozsudek stal se právoplatným a obžalovaný trest odpykal (podle spisů v době od 29. prosince 1930 do 28. ledna 1931). Výrokem soudu o přípustnosti dodání obžalovaného Antonína H-a do robotárny porušen byl zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., v ustanovení § 7 odst. 2 písm. a) v doslovu zákona ze dne 25. června 1929, čís. 102 Sb. z. a n. Podle tohoto zákonného ustanovení může soud, odsuzuje vinníka pro některý z přestupků uvedených v §§ 1—6 zákona čís. 89/85 ř. zák., vysloviti, že odsouzený smí býti držán v robotárně, avšak jen, odbyl-li si odsouzený již dvakrát trest za některý z těchto přestupků. Antonín H. byl sice (aniž tresty ty jsou uvedeny ve výpisu z rejstříku trestů, uloženého ve spisech), před vynesením onoho rozsudku odsouzen dvakrát pro přestupek podle § 6 zákona o tulácích, a to jednak rozsudkem okresního soudu v Ivančicích ze dne 12. března 1930, potvrzeným rozsudkem krajského soudu trestního v Brně jako soudu odvolacího ze dne 10. května 1930, k trestu tuhého vězení v trvání 6 dnů, zostřeného jedním postem, jednak rozsudkem okresního soudu v Ivančicích ze dne 4. června 1930, potvrzeným rozsudkem krajského soudu trestního v Brně jako soudu odvolacího ze dne 10. července 1930 (se zřetelem na souběžný přestupek § 312 tr. zák.) k trestu tuhého vězení v trvání jednoho měsíce, zostřeného jedním postem čtrnáctidenně. Avšak tyto tresty byly vykonány teprve v době od 3. do 9. srpna 1930, a v době od 29. prosince 1930 do 28. ledna 1931, tudíž oba teprve po spáchání skutku, který se stal předmětem onoho rozsudku z 10. září 1930, ba druhý trest dokonce teprve po vynesení tohoto rozsudku. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33 odst. 2 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4280.

Přestupek podle § 463 tr. zák. je deliktem soukromožalobním; i tu platí ustanovení první věty § 530 tr. zák. o subjektivním promlčení.

Skládá-li se rodina z několika sourozenců a krádež spáchal jeden z nich, jest kterýkoli z ostatních oprávněn žádati za potrestání pro přestupek podle § 463 tr. zák., byl-li však pachatel hlavou rodiny, podle § 525 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Zm II 268/31.)